

Въ чародѣйката Цирцея.
 Мъртвецы що въскрѣсила
 Съсь вълшебната си сила;
 И въ юнака Одиссея
 Който чакъ въ Андѣ посмѣя
 Сѣнкытѣ да посѣти.

Въ Евридика дѣва млада,
 Що нечаянно въ животь
 Съ силата на дивна лпра
 Бѣ истрѣгнута отъ ада.

Еще ше та закълнѣ,
 Страшный демоне въздушный,
 Въ страшнытѣ и преужасны
 Чародѣйства на Медея
 За да слѣзешъ тукъ при насъ
 Въ този посветенъ тебъ часъ.

Тебе моли твойта жрица,
 И на пълната ведрица
 Твойтъ благодатенъ духъ
 Нека слѣзе и открий
 Бждността отъ насъ що крѣй.

Тебъ отъ сичкытѣ богове,
 Набожителны и адскы,
 Азъ най-много почитатъ
 Страшный демоне въздушный.

Нито дневната звѣзда,
 Нито красната Циприда
 Ни самыя гръмовержець
 Обожавамъ като тебъ.

— Привиденіето са приближава, космытѣ ми настрѣхватъ единъ по единъ.

— Сложи ведрицата на земята и дай ми кърпата защото трѣба да ти свръжъ очитѣ . . . .

— Земи . . . туй е обыкновенно средство на вълшебницытѣ . . . но не ма стягай, недѣй толкози силно!

— Виждашь ли или не?

— Тако ми Зевса! не виждамъ освѣтъ тьмнота.

— Проговори прочее пытаніята си на привидѣніето, но три пѣти сѣко и съ тихъ гласъ. Ако чуешъ водата че кипи, отговорътъ е